jim butcher
V POSLEDNÍM TAŽENÍ
McGrath 04

TRIFID

Jim Butcher
V posledním tažení

Copyright © Jim Butcher, 2005
All rights reserved.
Translation © Zdeněk Uherčík, 2014
Cover © Chris McGrath, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-723-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

jim butcher

V POSLEDNÍM TAŽENÍ

McGrath 04"

V POSLEDNÍM TAŽENÍ

jim butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Poděkování

Další várku díků dlužím obvyklým podezřelým: obyvatelům Beta Foo Asylum, jak těm dlouhodobým, tak nově příchozím. Nové editorce série Harry Dresden, vřelé a laskavé Anne Sowardsové. (Určitě žijete v New Yorku, Anne?) Mé agentce Jennifer Jacksonové, která se mohla roztrhat, aby všechno zařídila, za což jsem jí neskonale vděčný.

Děkuji své rodině za lásku a podporu. Shannon, podle jejíhož mínění bych mohl pracovat desetkrát… počkat, možná třikrát usilovněji… no dobře, maximálně pětkrát (desetkrát by už bylo víc hodin, než má den, a kdy bych pak měl hrát Halo?). Děkuji jí za to, že je taková, jaká je. Také děkuji svému synovi JJ, který je plný nespoutané energie, nadšení a bezbřehé lásky.

Ach, a samozřejmě děkuji svému zuřivému chlupatému hlídači Frostovi, který zažene všechny lumpy dřív, než se dostanou do mé blízkosti, a pomáhá mi jíst sušenky, které by mě mohly odvádět od práce.

Mému synovi.

Tomu nejlepšímu, co mě kdy potkalo. Mám tě rád, prcku.

Kapitola první

Jsme rasa zabijáků. Podle Genesis stačili k přelidnění planety čtyři lidé. A první vraždou byla bratrovražda. Genesis praví, že první dítě narozené smrtelným rodičům, Kain, v záchvatu žárlivosti sfouklo pomyslný plamen života jiné lidské bytosti. Byla to brutální, krvavá, krutá a neomluvitelná vražda. Kainův bratr Ábel o útoku zřejmě neměl do poslední chvíle ani tušení.

Když jsem otevřel dveře svého bytu, soucítil jsem s Kainem a naprosto jsem ho chápal.

Můj byt je sotva víc než jedna místnost v suterénu sto let starého dřevěného penzionu v Chicagu. Kuchyň je vestavěná do výklenku, ve velkém krbu téměř stále hoří oheň, ložnice má velikost postele a do koupelny se nějakým zázrakem natěsnalo umývadlo, záchodová mísa a sprchový kout. Nový nábytek si dovolit nemůžu, takže všechny kousky jsou z druhé ruky, ale pohodlné. Na poličkách mám spoustu knih, na zemi spoustu koberců a všude kolem množství svíček. Není to nic moc, ale aspoň tu mám čisto.

Měl jsem.

Pod rozházenými koberci byla vidět kamenná podlaha. Jedno křeslo bylo povalené. Na gauči chyběly polštáře a z jednoho zapuštěného okna někdo strhnul závěsy. Snad proto, aby odpolední slunce lépe nasvítilo knihy smetené z police a rozházené po zemi, obnažilo zprohýbané obaly, zmuchlané stránky a zdůraznilo zmatek v mém hlavním zdroji laciné zábavy.

Epicentrem toho bince byl krb. Ležely v něm odhozené šaty, dvě láhve od vína a podezřele čistý talíř. Ostatní obyvatelé zřejmě uklízeli.

Toporně jsem vešel dovnitř. V tu chvíli můj veliký šedý kocour Mister seskočil z knihovny, ale namísto toho, aby se o mě jako vždycky začal otírat s něžností hokejového obránce, střelil po mně pohrdavým pohledem a vyšuměl vchodovými dveřmi.

Povzdechl jsem si a šel jsem se podívat do kuchyňského výklenku. Kocourovy misky na vodu i na žrádlo byly prázdné. Nebylo divu, že byl mrzutý.

Ze země se zvedl chlupatý kus kuchyňské podlahy a ospale se ke mně došoural. Můj pes Mouse byl původně malé, střapaté štěně, které se mi vešlo do kapsy kabátu. S odstupem téměř jednoho roku lituji, že jsem tehdy neposlal kabát do čistírny, nebo něco takového. Mouse se proměnil z chlupaté kuličky v chlupatou letadlovou loď. Jen těžko byste ho zařadili k nějaké rase, ale přinejmenším jeden z jeho rodičů musel být mamut. V kohoutku mi dosahoval skoro k pasu a veterinář měl za to, že ještě poroste. Vzhledem k mému malému bytu to bylo na váženou.

Hm, i jeho misky byly prázdné. Strčil do mě čenichem upatlaným od něčeho, co vypadalo jako omáčka na špagety, a packou mi přihrál misky. Na linoleu to nepěkně skřípalo.

„Zatraceně, Mousi," zavrčel jsem rádoby jako Kain. „Takhle to tady vypadá pořád? Jestli tu je, zakroutím mu krkem."

Mouse moje slova jako obvykle komentoval otráveným zafuněním a tiše mě následoval ke dveřím do ložnice.

Jen jsem natáhl ruku po klice, dveře se otevřely a v nich se objevila blondýna s andělskou tváří. Byla ob-

lečená jen v tričku. Tričko nebylo nijak dlouhé, sahalo jí těsně nad pupík.

„Ach, promiňte," protáhla s ospalým úsměvem. „Nevěděla jsem, že tu ještě někdo je." Bez špetky studu vklouzla do obýváku, prohrábla nepořádek v krbu a vylovila z něho své oblečení. Pohybovala se s lenivou rozkoší. Očividně čeká, že na ni budu zírat, a vůbec jí to nevadí.

Kdysi bych patrně cítil hrozné rozpaky a snažil bych se dívat stranou. Ale po téměř roce života s mým nevlastním bratrem inkubem mně to spíš lezlo na nervy. Obrátil jsem oči v sloup. „Thomasi?"

„Tommy? Bude asi ve sprše," opáčila dívka. Vklouzla do běžeckého úboru – tepláků, bundy a značkových bot. „Udělal byste mi laskavost? Řekněte mu, že to…"

„Že to bylo skvělé, nikdy na to nezapomenete," přerušil jsem ji netrpělivě, „ale nebude se to opakovat a doufáte, že si časem najde milou holku, bude z něho prezident, nebo něco takového."

Zadívala se na mě a svraštila blond obočí. „Proč se chováte jako hul…?" Pak vykulila oči. „Ach! Proboha, promiňte!" Naklonila se ke mně a trochu zrudla. „Vůbec by mě nenapadlo, že je s mužem," zašeptala jako ‚mezi námi děvčaty'. „Jak se vejdete do tak malé postele?"

Překvapeně jsem zamrkal. „Tak počkat."

Ale to už mě neposlouchala a šla ven. „To je ale nezbeda."

Vteřinu jsem jí zíral na záda a pak jsem se podíval na Mouse.

Usmíval se po psím způsobu. Jazyk mu visel z tlamy a pomalu vrtěl černým ocasem.

„A ty mlč," řekl jsem mu a zavřel jsem dveře. Ze sprchy jsem slyšel šumění vody. Vyndal jsem žrádlo pro Mistera a Mouse a pes ho okamžitě zhltl. „Aspoň toho psa mohl nakrmit," zabručel jsem a otevřel jsem ledničku.

To byla poslední kapka, protože ani po chvíli hledání jsem nenašel, co jsem chtěl. Narovnal jsem se a myslel jsem jen na pomstu.

„Hele," ozval se za mnou Thomasův hlas. „Došlo nám pivo."

Otočil jsem se a upřel pohled na svého nevlastního bratra.

Thomas měří asi sto osmdesát pět centimetrů a myslím, že časem jsem si zvykl, že je mi trochu podobný. Výrazné lícní kosti, protáhlý obličej, pevná brada. Ale sochař, který tesal Thomasovu tvář, podstrčil tu mou nějakému svému nepříliš nadanému učedníkovi. Nedá se sice říct, že bych byl ošklivý, ale Thomas vypadá jako portrét řeckého boha mužské krásy. Má dlouhé vlasy tak černé, že pohlcují světlo, a ještě mokré ze sprchy se kudrnatí. Jeho oči mají barvu bouřkových mraků a v životě necvičil, aby získal své pevné, dokonale vyrýsované svaly. Měl na sobě jen kalhoty bez košile, což byla jeho standardní domácí uniforma. Jednou jsem byl svědkem, když v tomhle úboru otevřel misionářce. Vrhla se na něho v oblaku výtisků Strážní věže. Zůstaly mu po ní opravdu impozantní kousance.

Nebyla to tak úplně její vina. Thomas podědil krev svého otce, upíra Bílého dvora. Je to psychický dravec, který se živí surovou životní silou lidí. Nejsnáze ji získává při milování. Tahle jeho vlastnost ho obklopuje jako aura, která přitahuje pozornost, kamkoli se hne. Pokud Thomas zapojí nadpřirozené svádění, ženy prostě nedovedou odmítnout. A jakmile se začne krmit, už ani odmítnout nechtějí. Zabíjí je tím, trošku, ale musí se ovládat. Vždycky se omezí jen na jedno nakrmení.

Aspoň by měl. Obětem Bílého dvora způsobovalo krmení neuvěřitelnou extázi a postupně byly na svém upířím milenci stále závislejší. Ale Thomas nikdy nešel do

krajnosti. Jen jednou tu chybu udělal a žena, kterou miloval, teď spoutaná smrtící euforií jeho doteku proplouvala životem na kolečkovém křesle.

Zatnul jsem zuby a musel jsem si připomenout, že to pro Thomase nebylo jednoduché. Řekl jsem si, že už jsem se příliš často opakoval, a mlčel jsem. „Já vím, že nemáme pivo," zavrčel jsem. „Ani mléko. Ani colu."

„Hm," opáčil.

„A všiml jsem si, žes neměl čas nakrmit Mistera ani Mouse. Vyvenčil jsi aspoň Mouse?"

„No jasně… teda… vzal jsem ho ven ráno, když jsi šel do práce, pamatuješ? Tam jsem potkal Angie."

„Další běžkyně," řekl jsem zase tím kainovským tónem. „Říkal jsi, že už sem nebudeš vodit žádné cizí lidi, Thomasi. A navíc do mé postele! Zatraceně Thomasi, podívej se, jak to tady vypadá!"

Z jeho výrazu mi bylo jasné, že si to až do téhle chvíle vůbec neuvědomoval. Zasténal. „Sakra, Harry, promiň. Bylo to… Angie je fakt divoška, nedošlo mi to…" Zvedl výtisk Watchers od Deana Koontze a snažil se uhladit obálku. „No nazdar, vypadá to tady příšerně."

„Jo. Byls tu celý den. Říkal jsi, že vezmeš Mouse k veterináři. Trochu uklidíš. Dojdeš nakoupit."

„Ale no tak. Stalo se něco hroznýho?"

„Nemám pivo," zavrčel jsem. „A volala mi Murphyová. Říkala, že se zastaví."

Thomas zdvihl obočí. „Vážně? Bez urážky, Harry, ale asi to nebyl služební hovor, viď?"

Zpražil jsem ho pohledem. „Mohl bys toho už nechat?"

„Říkám ti, že stačí jen se jí zeptat, a máš to v suchu. Neodmítne."

Zabouchl jsem ledničku. „O tohle nejde."

„No dobře."

„Nejde. Pracujeme spolu. Jsme přátelé. To je všechno."

„Dobře."

„Nechci s Murphyovou chodit. A ona nechce chodit se mnou."

„Jasně, jasně, slyším." Obrátil oči v sloup a začal sbírat rozházené knihy. „A proto chceš, aby to tu vypadalo hezky. Aby se tady tvojí spolupracovnici líbilo a chvilku se zdržela."

Zaskřípal jsem zuby. „Zatraceně, Thomasi. Nechci od tebe modré z nebe. Ani půjčit peníze. Nezabilo by tě, kdybys zařídil pár drobností, než půjdeš do práce."

„Jo," opáčil a prohrábl si vlasy. „Hm. Když jsme u toho."

„Když jsme u čeho?" Měl být odpoledne pryč, aby mohla přijít moje úklidová služba. Skřítkové by nepřišli uklízet, kdyby hrozilo, že je při tom někdo uvidí. A kdybych o nich někomu řekl, už by se neukázali vůbec. Neptejte se mě, proč to tak je. Možná mají hodně přísné odbory.

Thomas pokrčil rameny a posadil se na područku gauče. Díval se do země. „Neměl jsem peníze na veterináře ani na nákup. Zase jsem dostal padáka."

Chvilku jsem na něho zíral a můj počáteční vztek sám od sebe vyprchal. To zklamání a ponížení nehrál.

„Sakra," zabručel jsem. „Co se stalo?"

„Jako obvykle," opáčil. „Vedoucí občerstvení šla za mnou do chladírny a začala ze sebe rvát šaty. Zrovna v tu dobu tam byl na kontrole majitel a z fleku mě vyrazil. Podle toho, jak se na ni díval, bych řekl, že jí chystá povýšení. Nesnáším diskriminaci podle pohlaví."

„Aspoň že je to tentokrát ženská. Budeme muset zapracovat na tvém sebeovládání."

„Jsem z poloviny démon," poznamenal trpce. „Nedokážu se ovládat. Nejde to."

„To neberu."

„Jsi sice čaroděj, ale to ještě neznamená, že o tom něco víš. Nemůžu žít smrtelný život. Nejsem na to stavěný."

„Vedeš si dobře."

„Dobře? Na padesát kroků dovedu zbavit pannu zábran, ale nevydržím čtrnáct dní v práci, kde musím nosit síťku na vlasy a pitomou papírovou čepici. Co je na tom dobrého?"

Prudce otevřel svůj kufr s oblečením, vyndal z něho boty a kožené sako, do obojího ladně a zároveň vztekle vklouzl a bez ohlédnutí vyšel do pozdního odpoledne.

A ani neuklidil, pomyslel jsem si trochu nespravedlivě. Potřásl jsem hlavou a podíval jsem se na Mouse, který ležel na zemi s čumákem na packách a dělal na mě smutné psí oči.

Kromě Thomase jsem neměl jinou rodinu. Ale to nic neměnilo na skutečnosti, že se špatně přizpůsoboval životu obyčejných lidí. Byl zatraceně dobrý upír. To bylo přirozené. Ale i když se ze všech sil snažil být aspoň trochu normální, pronásledovaly ho problémy jeden za druhým. Nikdy si nestěžoval, ale s přibývajícími týdny jsem cítil, že se ho to dotýká stále bolestivěji a jeho zoufalství narůstá.

Mouse vydal něco mezi výdechem a zakňučením.

„Já vím," řekl jsem mu, „taky mám o něho starost."

Vzal jsem Mouse na dlouhou procházku a vrátili jsme se, když se na Chicago snášel pozdně říjnový večer. Vyndal jsem poštu ze schránky a zamířil jsem ke schodům do bytu, když na štěrkové parkoviště penzionu vjelo auto a skřípavě zastavilo pár kroků ode mě. Vyklouzla z něho drobná blondýna v džínách, modré košili a lesklé větrovce White Sox. Nechala běžet motor.

Karrin Murphyová rozhodně nevypadá jako šéfka policejního oddělení, které se zabývá tím, co se pod rouškou noci odehrává v Chicagu a okolí. Když trollové začnou přepadávat chodce, upíři nechávají své oběti mrtvé nebo umírající na ulici nebo když se někdo s větší magickou pa-

lebnou silou utrhne ze řetězu, je to úkol pro Oddělení zvláštního vyšetřování chicagské policie. Nikdo samozřejmě doopravdy nevěří na trolly, upíry a zlé černokněžníky, ale když se stane něco podivného, je na tomhle oddělení, aby všem vysvětlilo, že to byl jen chlapík v latexové masce a není se čeho bát.

Oddělení má nevděčnou práci, ale jeho příslušníci nejsou pitomci. Moc dobře vědí, že se ve tmě pohybují věci, které jsou mimo běžné chápání. Murphyová byla rozhodnuta poskytnout svým policistům veškeré výhody při boji s nadpřirozenem a já byl jednou z jejích nejlepších zbraní. Najímala mě jako konzultanta, když museli čelit něčemu zvlášť nebezpečnému nebo neznámému. Policejní honoráře hradily většinu mých výdajů.

Když Mouse Murphyovou uviděl, bafnul na uvítanou, začal vrtět ocasem a rozběhl se k ní. Kdybych se byl pěkně zapřel a natáhl nohy, jel bych přes parkoviště jako na vodních lyžích. Neměl jsem ale jinou možnost, než se také rozeběhnout.

Murphyová si klekla a začala ho zuřivě drbat za plandavýma ušima. „Nazdárek, jak se vede?“

Mouse jí na oplátku uslintal ruce vášnivými psími polibky.

„Fuj!“ vyjekla Murphyová se smíchem. Jemně Mouse odstrčila a vstala. „Dobrý večer, Harry, jsem ráda, že jsem tě zastihla.“

„Právě jsme se vrátili z večerní procházky. Půjdeš dovnitř?“

Murphyová má hezounký obličej a nádherně modré oči. Zlaté vlasy měla stažené do ohonu a vypadala tak ještě mnohem mladší než obvykle. Tvářila se ostražitě, dokonce jako kdyby nebyla ve své kůži. „Promiň, ale nejde to. Musím stihnout letadlo. Vážně nemám čas.“

„Aha. Co se děje?“

„Budu na pár dní mimo město. Vrátím se někdy v pondělí odpoledne. Doufala jsem, že tě přemluvím, abys mi chodil zalévat kytky.“

„Ach.“ Tak ona chce, abych jí zaléval kytky. Jak rezervované. Jak sexy. „Jo, jasně, není problém.“

„Díky,“ opáčila a podala mi klíč na kroužku. „Je od zadního vchodu.“

Vzal jsem si ho. „Kam se chystáš?“

Zatvářila se ještě rozpačitěji. „Jenom na malou dovolenou.“

Zamrkal jsem.

„Už roky jsem neměla dovolenou. Zasloužím si ji.“

„Hm. No jasně. Tak na dovolenou. Sama?“

Pokrčila rameny. „No, to je ta další věc, o které s tebou chci mluvit. Nečekám žádné potíže, jen chci, abys věděl, kde budu a s kým, kdybych se včas neukázala.“

„Dobře, dobře. Trocha opatrnosti není na škodu.“

Přikývla. „Letím na Havaj. S Kincaidem.“

Znovu jsem zamrkal. O něco víc.

„Hm. Pracovně?“

Přešlápla z nohy na nohu. „Ne. Už jsme si párkrát vyjeli. Není to nic vážného.“

„Zbláznila ses, Murphyová? Ten chlap je časovaná bomba.“

Změřila si mě. „O tomhle jsme už mluvili, Dresdene. Jsem dospělá.“

„Já vím, ale je to žoldák. Zabiják. Dokonce to není úplně člověk. Nemůžeš mu věřit.“

„Tys mu věřil. Vloni proti Mavře a její tlupě.“

Zamračil jsem se. „To bylo něco jiného.“

„Myslíš?“

„Jo. Zaplatil jsem mu, aby ty stvůry zabil. Nebral jsem si ho do… hm, na pláž.“

Murphyová povytáhla obočí.

„Vedle něho nebudeš v bezpečí."

„Nedělám to, abych byla v bezpečí," opáčila a trochu se zarděla.

„Neměla bys to dělat."

Pohlédla na mě a zamračila se.

„Proč?" zeptala se po chvíli.

„Protože nechci, aby se ti něco stalo. A protože si zasloužíš někoho lepšího, než je on."

Chvíli si mě prohlížela a pak vyfoukla nosem. „Neutíkám se vdát do Vegas, Dresdene. Pořád jenom pracuju a život mě míjí. Chci si jen trochu oddechnout a žít, dokud není pozdě." Vyndala z kapsy složený lístek. „Budu v tomhle hotelu. Kdyby ses se mnou potřeboval spojit."

Vzal jsem od ní lístek a stále jsem se nemohl zbavit pocitu, že mi něco uniklo. Zavadila mi o prsty, ale já její dotek přes rukavici a jizvy necítil. „Víš jistě, že se o sebe postaráš?"

Přikývla. „Jsem velká holka, Harry. Já jsem vybrala, kam pojedeme. On to neví. Jestli má něco za lubem, nemůže si nic připravit dopředu." Nenápadně ukázala na pistoli v podpažním pouzdru pod bundou. „Dám si pozor. Slibuju."

„Jo." Ani jsem se nepokusil o úsměv. „Úplně vážně, Murphyová, děláš hroznou hloupost. Doufám, že se nenecháš zabít."

V modrých očích se jí zablesklo a zamračila se. „Trochu jsem doufala, že řekneš ‚užij si to', nebo něco takového."

„Jo. Užij si to. Dáš mi vědět, až tam dorazíš?"

„Ano. Díky za zalití kytek."

„Maličkost."

Pokývla mi a na chvilku zaváhala. Pak znovu podrbala Mouse za ušima, nastoupila do auta a odjela.

Díval jsem se za ní plný obav.

A žárlivosti.

Opravdové žárlivosti.

Ježkovy voči.

Neměl Thomas nakonec pravdu?

Mouse zakňučel a šťouchl mě tlapou do nohy. Povzdechl jsem si, strčil jsem hotelovou brožuru do kapsy a vedl psa dolů do bytu.

Když jsem otevřel dveře, zaútočila mi na nos svěží vůně borovic. Žádný čisticí prostředek s lesní vůní. Opravdová borovice. A v dohledu ani zlomené jehličí. Skřítkové přišli a odešli, knihy byly zpátky v poličkách, podlaha vydrhnutá, závěsy spravené, nádobí umyté. Možná mají výstřední směrnice, ale uklízejí dokonale.

Z kávového stolku jsem vzal krabičku sirek a zapálil jsem svíčky. Coby čaroděj si moc nerozumím s novými vymyšlenostmi, jako jsou elektřina a počítače, takže doma nemám nic poháněného elektřinou. Moje lednička je historický model na opravdový led. Nemám bojler a vařím na obyčejném sporáku na dřevo. Rozdělal jsem oheň a ohřál si trochu polévky. Ostatně víc toho doma nezbylo. Sedl jsem si k jídlu a začal se probírat poštou.

Nic nového. Géniové marketingu od Best Buy mi přes opakovaná písemná i ústní ujištění, že nemám zapojenou elektřinu, tvrdošíjně nutili nejnovější laptopy, mobily a plazmové televize. S předstihem přišla složenka na povinné ručení. Přišly i dva šeky. První byl symbolickou platbou od chicagské policie za hodinovou konzultaci pro Murphyovou minulý měsíc. Druhý šek byl na mnohem tučnější částku. Byl od numismatika, kterému při projížďce na jachtě po Michiganském jezeře spadl přes palubu kufřík se starověkými mincemi. Řekl si, že jejich nalezení svěří jedinému čaroději v telefonním seznamu.

Nakonec přišla řada na velikou žlutou kancelářskou obálku. Při pohledu na ručně nadepsaný text se mi nepříjemně zhoupl žaludek. Písmena byla bezduchá a úhledná jako značka na dveřích třídy ve školce.

Mé jméno.

Má adresa.

Nic víc.

Neměl jsem k tomu žádný rozumný důvod, ale ten rukopis mě děsil. Nebyl jsem si jistý, co popíchlo můj instinkt, snad to byl nedostatek čehokoli pozoruhodného nebo jakékoli nedokonalosti písma. Na okamžik jsem si myslel, že jsem zbytečně nervózní, mohl to být prostě tisk, ale na posledním písmenu slova Dresden byla drobná ozdůbka, která chyběla na ostatních písmenech *n*. I ta ozdůbka byla dokonalá, záměrná. Byla tam proto, abych věděl, že tohle psala nadpřirozená bytost, ne nějaká laserová tiskárna z Wal-Martu.

Položil jsem obálku na kávový stolek. Byla tenká, bez vyboulenin, což znamenalo, že obsahuje nanejvýš několik listů papíru. To také znamenalo, že uvnitř není bomba. Přesněji ne sofistikovaná bomba, která je stejně proti čarodějům k ničemu. Primitivní výbušnina by tu práci zastala lépe, ale nemohla by být tak malá.

Takže zbýval mystický útok. Zdvihl jsem nad obálku levou ruku, rozprostřel čarodějnické smysly, ale nedokázal jsem je soustředit. Ušklíbl jsem se a stáhl ze spálené ruky řidičskou rukavici. Před rokem jsem si ruku popálil tak ošklivě, že lékaři doporučovali amputaci. Nedovolil jsem jim, aby mi ji vzali, především proto, že stále řídím svůj starý, otlučený Volkswagen brouk, a proto, že je moje, u sta hromů.

Ale na moje prsty i zbytek ruky byl příšerný pohled. Skoro jsem s nimi nedokázal pohnout, jen jsem je co nejvíc nad obálkou roztáhl, abych cítil pohyb magických sil.

Rukavici jsem si mohl klidně nechat. Na obálce nebylo nic zvláštního. Žádné magické pasti.

Takže hotovo. Konec otálení. Vzal jsem obálku do slabé levé ruky, roztrhl ji a vysypal její obsah na stolek.

Byly v ní tři věci.

Barevná fotografie dvacet krát dvacet pět centimetrů. Byla na ní Karrin Murphyová, šéfka Oddělení pro zvláštní vyšetřování chicagské policie. Nebyla ale v uniformě ani v kostýmu. Měla na sobě bundu Červeného kříže, baseballovou čepici a oháněla se nezákonnou upilovanou brokovnicí. Z brokovnice šlehal plamen. Fotografie také zachycovala muže, který stál kousek před ní a od pasu dolů byl zastříkaný krví. Z prsou mu trčela černá železná tyč. Hruď a hlava se ztrácely ve změti tmavých čar a rudých skvrn. Brokovnice mířila právě na tu změť.

Na další fotografii stála Murphyová bez čepice nad mužovou mrtvolou a můj profil byl v záběru také. Ten muž byl renfield, vražděcí netvor, člověk čistě jen po technické stránce. Ale fotografie jeho vraždy byla objektivně dokonalý důkaz.

Murphyová, já a žoldnéř jménem Kincaid jsme šli po brlohu upírů Černého dvora, které vedla nebezpečná upírka Mavra. Její nohsledi vzdorovali opravdu urputně. Vážně jsem si popálil ruku, když Mavra proti nám vztyčila pole, a to jsem měl ještě pořádné štěstí. Nakonec jsme osvobodili rukojmí, roztrhali na kusy pár upírů a zabili Mavru. Nebo přinejmenším zabili někoho, o kom jsme si měli myslet, že je to Mavra. Při zpětném pohledu vypadá dost nepravděpodobně, že se upírka, pověstná tím, jak dokáže být za magickými závoji prakticky neodhalitelná, na nás vrhne z kouře a popela svého opevněného brlohu a nechá se setnout. Ale měl jsem tehdy za sebou perný den a byl jsem ochotný tomu věřit.

Při útoku jsme byli co nejopatrnější. Tak jsme zachránili pár životů, které bychom při bezhlavém vpádu zachránit nedokázali, ale tenhle renfield mi málem usekl hlavu. Murphyová ho proto zabila. A někdo ji při tom vyfotil.

Zíral jsem na fotky.

Záběry byly z různých úhlů. To znamenalo, že v místnosti byl ještě někdo jiný.

Někdo, koho jsme vůbec neviděli.

Třetí věcí, která vypadla na stolek, byl list kancelářského papíru popsaný stejným rukopisem, jakým byla napsána adresa.

Dresdene,
ráda bych se s Tebou setkala. Nabízím dočasné příměří, za něž ručím svým čestným slovem. Přijď dnes v sedm hodin večer ke svému hrobu na hřbitově Graceland. Jinak budu muset učinit kroky, které postihnou Tebe i Tvoji spojenkyni u policie.

Mavra

V dolní třetině listu byl lepicí páskou přilepený pramen zlatých vlasů. Podržel jsem jednu fotku vedle dopisu.

Vlasy patřily Murphyové.

Mavra ji měla v hrsti. S fotkou, kde páchá vraždu (a já jí přinejmenším napomáhám), by ji mohla dostat za mříže během několika hodin. Ale mnohem horší byly ty vlasy. Mavra byla šikovná čarodějka a možná stejně silná jako zkušený čaroděj. S pramenem jejích vlasů si mohla s Murphyovou dělat doslova, co chtěla, a nikdo by s tím nic nezmohl. Mohla ji zabít. Nebo něco horšího.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. V nadpřirozených kruzích je příměří zaštítěné čestným slovem závazné. Zvlášť mezi starosvětskými typy, jako je Mavra. Jestli nabízí pří-

měří, abychom si mohli promluvit, myslí to vážně. Chce dohodu.

Zíral jsem na fotky.

Chce dohodu a bude vyjednávat z pozice síly. To znamená vydírání.

A jestli se budu stavět na zadní, bude Murphyová mrtvá.

Kapitola druhá

Já a pes jsme šli k mému hrobu. Hřbitov Graceland je velice známý. Můžete ho najít v každém chicagském turistickém průvodci a bůh ví, že zřejmě i na internetu. Je to největší hřbitov ve městě a zároveň jeden z nejstarších. Celý je obehnaný důkladnou zdí a váže se k němu nespočet duchařských příběhů a tajemných přízraků. Hroby jsou různé. Od jednoduchých rovů s obyčejným náhrobním kamenem, přes repliky řeckých chrámů a egyptských obelisků v životní velikosti, až k obrovitým sochám. Najdete tu dokonce i pyramidu. Je to Las Vegas všech hřbitovů a můj hrob je právě tady.

Hřbitov se po setmění zavírá. Je to běžné u většiny hřbitovů a má to svůj důvod. Všichni ho znají, ale nikdo o něm nemluví. Ne proto, že jsou na hřbitově mrtví lidé. Je to proto, že tam jsou i lidé, kteří úplně mrtví nejsou. Duchové a stíny přebývají na hřbitovech víc než kde jinde, zvlášť ve starých městech, kde ty nejstarší a největší hřbitovy bývají uprostřed města. Proto lidé stavějí kolem hřbitovů zdi, i kdyby měly být jen půl metru vysoké. Ne aby zadržely lidi zvenčí, ale aby něco jiného udržely uvnitř. Zdi mají v duchovním světě obvykle jistou moc a ty kolem hřbitovů jsou téměř vždy prodchnuty nevyslovenou touhou udržet živé a neživé na opačných stranách jídelního stolu.

Brána byla zamčená a v malém domku, který byl příliš solidně postavený, aby snesl označení bouda, vartoval hlídač. Už jsem zde několikrát byl, a proto jsem znal místa, jimiž se v případě potřeby dostanu po setmění dovnitř

i ven. V severozápadní části nechali silničáři hromadu štěrku, která se opírala o zeď. Dokonce i člověk s jednou zdravou rukou a velikým psem z ní dosáhl na korunu zdi.

Já a Mouse jsme vlezli dovnitř. Mouse byl sice ohromný, ale stále to bylo vlastně štěně, packy měl příliš veliké v porovnání se zbytkem těla. Vypadal, že bude stavěný jako sochy před čínskými restauracemi – široký, silný hrudník a stejně silné čelisti. Měl tmavě šedou srst, jen konce střapatých uší, ocasu a packy byly dokonale černé. Teď byl samá noha a trochu neohrabaný, ale za pár měsíců zesílí a bude z něho opravdové monstrum. A ať visím, jestli mi vadilo, že mě mé soukromé monstrum doprovází k hrobu na setkání s upírem.

Můj posmrtný příbytek se nachází vedle poměrně známého hrobu dívky jménem Inez, která zemřela asi před sto lety. Na jejím hrobě je vztyčená socha. Viděl jsem ji častokrát a vypadá jako Carrollova Alenka – cherubínek v čisťounkých viktoriánských šatečkách. Je možné, že dívčin duch sochu někdy oživuje a ona pak běhá a hraje si mezi hroby a v okolí hřbitova. Sám jsem ji ale nikdy neviděl.

Ale co. Socha byla prostě pryč.

Můj hrob patří k těm skromnějším. A je otevřený. Upíří šlechtična, která mi jej koupila, to tak zařídila. Obstarala mi také rakev v permanentní pohotovosti. Je to něco podobného jako prezidentský Air Force One, ale trochu morbidnější. Smrt Force One.

Můj náhrobek je prostý kámen se zlatým nápisem vytesaným tiskacími písmeny: HARRY DRESDEN. Pod ním je pozlacený pentagram – pěticípá hvězda v kruhu –, symbol magických sil ovládaných smrtelnou vůlí. Pod pentagramem text pokračuje: KDYŽ UMÍRAL, SNAŽIL SE O SPRÁVNOU VĚC.

Je to truchlivé místo.

Všichni samozřejmě musíme umřít. Na intelektuální úrovni to víme. Občas si to uvědomujeme, když jsme ještě docela mladí, a děsí nás to natolik, až přesvědčíme sami sebe, že pro příštích víc než deset let jsme nesmrtelní.

Nikdo nemyslí rád na smrt, ale je to věc, před kterou neutečete. Nezáleží na tom, co děláte, jak moc cvičíte, jestli se stravujete přísně podle víry, jak moc meditujete nebo se modlíte, kolik peněz dáváte své církvi. Tomu neoddiskutovatelnému, krutému faktu čelí každý na Zemi. Jednoho dne bude konec. Jednoho dne slunce vyjde, svět se bude točit dál, lidé se budou věnovat svým každodenním záležitostem, jen vy u toho nebudete. Budete nehybný. A studený.

A přes jakoukoli víru, svědectví těch, kteří přežili vlastní smrt, a obrazotvornost vypravěčů v průběhu celých dějin zůstává smrt naprostou záhadou. Nikdo doopravdy neví, co je potom. Za předpokladu, že nějaké potom je. Všichni slepě kráčíme vstříc tomu, co je za černou oponou.

Smrt.

Neuniknete jí.

Vy.

Zemřete.

To je hořká, děsivě reálná skutečnost, které je třeba čelit. Ale věřte mi, že když stojíte nad vlastním, otevřeným hrobem, vnímáte ji ve velice zřetelných barvách, v naprosto nové perspektivě a neskutečně plasticky.

Stál jsem ve světle říjnového měsíce mezi tichými náhrobky a pomníky, zadumaný a naštvaný zároveň. Na cvrčky už bylo zima, ale společnost mi dělal hluk dopravy, sirény, autoalarmy, tryskáče na obloze a vzdálená hlasitá hudba. Obvyklý puls nočního Chicaga. Z jezera Michigan jako každou noc stoupala mlha, ale dnes byla mimořádně hustá a její chapadla se plížila mezi hroby a ovíjela náhrob-

ky. Bylo ticho, vzduch sršel napětím pozdního podzimu. Halloween byl za dveřmi a hranice mezi Chicagem a duchovním světem, Neverneverem, byla nejtenčí. Vnímal jsem neklidné duchy hřbitova, z nichž většina byla příliš slabá na to, aby se zjevila očím smrtelníků, kteří vířili v kotoučích mlhy a ochutnávali energií nasycený vzduch.

Mouse seděl vedle mě, uši nastražené, soustředěně přejížděl očima sem a tam. Měl jsem dojem, že opravdu vidí věci, které já sotva cítím. Ale ať to bylo cokoli, nijak ho to neneklidňovalo. Seděl tiše a spokojeně, nevadilo mu, že si ruku v rukavici opírám o jeho hlavu.

Byl jsem oblečený do dlouhého koženého kabátu, černých vojenských pracovních kalhot a starých vojenských bot. V pravé ruce jsem držel čarodějnickou berlu, ručně vyřezanou z kusu dubového dřeva a po celé délce pokrytou runami a magickými znaky. Stříbrný pentagram od matky jsem měl zavěšený na krku. Přes spálenou kůži jsem na levém zápěstí téměř necítil stříbrný náramek s drobnými štíty, ale byl tam. V kapse pláště jsem měl velký svazek paliček česneku, který mě tlačil při každém přešlápnutí z nohy na nohu. Ta nesourodá sbírka by necvičenému oku mohla připadat neškodná, ale představovala magický arzenál, který mě mohl dostat z většiny potíží.

Mavra mi sice dala čestné slovo, ale měl jsem spoustu dalších nepřátel, kteří by si na mě rádi vystřelili. Nechtěl jsem ze sebe dělat snadný terč. Z postávání na strašidelném hřbitově jsem začínal být nervózní.

„No tak, kde to vázne?“ zamumlal jsem po několika minutách.

Mouse potichu hluboce zavrčel. Sotva jsem ho slyšel, ale v celé zmrzačené ruce jsem cítil, jak se napjal a roztřásl.

Sevřel jsem berlu a důkladně jsem se rozhlížel. Mouse dělal totéž a téměř okamžitě začal sledovat něco, co jsem

já neviděl. Ať to bylo cokoli, soudě podle Mousova pohledu se to blížilo. Ozvalo se tiché šustění. Mouse se nahrbil, natáhl čenich k mému hrobu a vycenil zuby.

Šel jsem ještě blíž k jámě. Cáry mlhy pluly po zelené trávě a stékaly dovnitř. Tiše jsem zamumlal, vytáhl amulet a soustředil do něho trochu vůle. Rozsvítil se tlumeným modrým světlem. Omotal jsem si šňůrku amuletu kolem prstů levé ruky, do pravé jsem sevřel berlu a zadíval se dolů do hrobu.

Mlha v něm náhle zhoustla a zkoncentrovala do tvaru seschlé mrtvoly. Mrtvoly ženy, vylouhované a vysušené dlouhými roky v hlíně. Mrtvola na sobě měla zelené dámské šaty a černou středověkou kytlici. Obojí bylo vyrobené z obyčejné bavlněné látky, takže nešlo o autentický historický oděv.

Teď už Mouse dunivě vrčel.

Mrtvola se posadila, otevřela mléčně bílé oči a zadívala se na mě. Zvedla ke mně ruku s bílou lilií. „Květina na tvůj hrob, čaroději Dresdene," zašeptala chraplavě.

„Máš zpoždění, Mavro."

„Foukal protivítr." Švihnula zápěstím, lilie obloukem vylétla z hrobu a přistála na mém náhrobku. Pak ji sama následovala. Pohybovala se s děsivou lehkostí a elegancí obrovského pavouka. Všiml jsem si, že na opasku má zavěšený meč a dýku. Obě zbraně vypadaly staře a byly opotřebované. Vsadil bych se, že to nebyly žádné repliky. Stála čelem ke mně na druhé straně hrobu, tvář lehce odvrácenou od modrého světla mého amuletu, a kalné oči upírala na Mouse. „Nechal sis ruku? Při takových spáleninách bych řekla, že ti ji budou muset amputovat."

„Je to moje ruka a nic ti do toho není. A plýtváš mým časem."

Rty mrtvoly se roztáhly do úsměvu a z koutků úst se odlouplo několik šupinek odumřelé kůže. Ježaté vlasy, připomínající seno, měla na prst dlouhé, ale několik pramenů barvy chlebové plísně jí dosahovalo až na ramena. „Tvá smrtelnost je příčinou netrpělivosti, Dresdene. Určitě si nechceš popovídat o přepadení mé tlupy?"

„Ne." Zavěsil jsem si amulet zpět na krk a ruku nechal položenou na Mousově hlavě. „Tohle není společenská návštěva. Udělalas podraz na Murphyovou a něco ode mě chceš. Do toho."

Její smích byl plný pavučin a skřípání smirkového papíru. „Když tě nemám na očích, zapomínám, jak jsi mladý. Život je pomíjivý, Dresdene. Jestli lpíš na svém, měl by sis ho užít."

„Je to zvláštní, ale výměna urážek se zombíky nepatří k mým oblíbeným činnostem." Mouse větu zdůraznil dalším burácivým zavrčením. Otočil jsem se. „Jestli je to všechno, odcházím."

Zasmála se tak, že jsem si málem pustil do kalhot. Snad to bylo tou hřbitovní atmosférou… Její smích prostě neměl nic společné s ničím, co obvykle smích vzbuzuje. Nebyla v něm žádná vřelost, lidskost. Laskavost ani radost. Byl stejný jako samotná Mavra. Seschlá lidská skořápka, ale pod ní něco z nejděsivějších nočních můr.

„Tak dobře," řekla Mavra. „Stručnost nade vše."

Ostražitě jsem se k ní znovu otočil. Na jejím chování se něco změnilo a spustilo to můj vnitřní alarm.

„Najdi Slovo Kemmlerovo." Otočila se k odchodu, tmavá sukně kolem ní zavířila a jednu ruku měla ledabyle položenou na jílci meče.

„Hej, to je všechno?" vyhrkl jsem přiškrceně.

„Všechno," opáčila a ani se neotočila.

„Počkej!"

Zůstala stát.

„Co to sakra je, to Slovo Kemmlerovo?“

„Cesta.“

„Kam?“

„K moci.“

„A ty ji chceš.“

„Ano.“

„A po mně chceš, abych ji našel.“

„Ano. Sám. Nikomu neříkej o naší dohodě ani o tom, co děláš.“

Zvolna jsem se nadechl. „Co se stane, když tě pošlu k čertu?“

Mavra mlčky zdvihla ruku. Mezi dvěma zetlelými prsty držela fotku. I v měsíčním světle jsem viděl, že je na ní Murphyová.

„Zastavím tě,“ řekl jsem. „A když ne, půjdu po tobě. Jestli jí ublížíš, zabiju tě tak příšerným způsobem, že se deset tvých posledních obětí zázračně uzdraví.“

„Ani se jí nebudu muset dotknout. Pošlu důkazy policii. Potrestají ji úřady smrtelníků.“

„To nemůžeš. Čarodějové a upíři jsou sice ve válce, ale smrtelníky z toho vynecháváme. Jakmile do války zapleteš úřady, udělá to i Rada. A pak Rudí. Můžeš způsobit globální chaos.“

„Snad, kdybych chtěla využít úřady smrtelníků proti tobě. Ty patříš k Bílé radě.“

Pochopil jsem a sevřel se mi žaludek. Byl jsem členem Bílé rady čarodějů, spořádaných obyvatel nadpřirozených hájemství.

Ale Murphyová ne.

„Ochránkyně občanů,“ zavrněla. „Obránkyně práva bude obviněná z vraždy a její jediné vysvětlení z ní v očích všech navíc udělá blázna. Je připravena zemřít v boji, ča-

roději, ale já jí nechystám pouhou smrt. Vymažu ji. Zničím všechno, co kdy udělala, co nosila v srdci."

„Mrcho."

„Taková už jsem." Ohlédla se. „Ale pokud nejsi odhodlaný zničit civilizaci smrtelníků, nebo aspoň její část, nemáš mě jak zastavit."

Někde ve mně explodoval vztek a prohnal se mi tělem a mozkem jako rudý plamen. Mouse udělal varovný krok směrem k Mavře a jeho vrčení vířilo mlhu. Ani jsem si neuvědomil, že mě vlastně následuje. „To si piš, že mám," zavrčel jsem. „Kdybych nesouhlasil s příměřím…"

Mavra se usmála a vycenila mrtvolně zažloutlé zuby. „Na místě bys mě zabil, čaroději. Ale to by sis moc nepomohl. Když to sama nezastavím, fotografie i ostatní důkazy se dostanou do rukou policie. A to udělám tehdy, až mi přineseš Slovo Kemmlerovo. Najdi ho. Přines mi ho do tří půlnocí od této chvíle, a já všechny důkazy předám tobě. Máš mé slovo."

Upustila fotografii. Než dopadla na zem, zaplála na vteřinu nepříjemným světlem. Ve vzduchu byl cítit nakyslý zápach spálených chemikálií.

Když jsem zvedl oči, byla Mavra pryč.

Pomalu jsem šel k fotografii. Potlačoval jsem vztek, abych mohl rozprostřít nadpřirozené smysly. Nikde poblíž jsem Mavru necítil. Pes přestával vrčet a po několika vteřinách už jen nejistě nasával vzduch. Vzápětí se uklidnil úplně. Nebyl jsem si úplně jistý, ale Mouse není jen tak obyčejný pes. Pokud necítí lumpy, pak se nikde v okolí opravdu žádní neplíží.

Upírka byla pryč.

Zvedl jsem fotku. Byla zničená. Temná energie vypálila přes tvář Murphyové skvrny ve tvaru číslic. Telefonní číslo. Mazané.

Můj spravedlivý hněv se rozplýval. Škoda. Jakmile byl pryč, zůstaly jen úzkostné obavy a strach.

Když nebudu pracovat pro jednu z nejhorších bestií, se kterou jsem měl kdy co do činění, Murphyová to příšerně odnese.

Řečená bestie pásla po moci. A měla sakra šibeniční termín. Jestliže Mavra něco potřebovala tak brzy, znamenalo to, že se schyluje k nějakému střetu. A tři půlnoci od nynějška ukazovaly na půlnoc Halloweenu. Kromě toho, že mi to zkazí narozeniny, bylo jasné, že se brzy do něčeho vloží černá magie. To mohlo znamenat jen jediné.

Nekromancie.

Stál jsem na potemnělém hřbitově, díval jsem se do vlastního hrobu a začínal jsem se třást. Zčásti zimou.

Připadal jsem si nesmírně osamělý.

Mouse trochu přidušeně zafuněl a opřel se mi o nohu.

„Tak pojď, chlapče. Půjdeš domů. Nemá smysl, abychom do toho byli zapleteni oba."

Kapitola třetí

Potřeboval jsem informace. Nejvyšší čas sestoupit do laboratoře.

Domů jsme se s Mousem vrátili mým věrným ořem, starým, otřískaným volkswagenem. Říkám mu Modrý brouk, přestože slovo modrý už jeho vzhled příliš nevystihuje. Některé části karoserie prošly výměnou a jsou teď bílé, žluté, červené nebo zelené. Můj automechanik Mike sice vyklepal víko motoru, které jsem pomačkal při srážce s jedním zloduchem, do víceméně původního tvaru, ale na lak jsem už neměl, proto se k barvám vozu přidala i šeď barvy základové.

Mouse už příliš vyrostl, a tak z vozu nevystupoval právě elegantně. Zabral celé zadní sedadlo, a když lezl dopředu, aby vystoupil dvířky u řidiče, vybavily se mi záběry rypouše sloního na jakémsi novozélandském parkovišti. Nakonec se ale vysoukal ven, funěl a šťastně vrtěl ocasem. Mouse se rád vozí v autě z místa na místo. Že to tentokrát bylo tajné setkání na strašidelném hřbitově, mu zřejmě náladu nezkazilo. Šlo jen o tu cestu, ne o cíl. Mouse byl zenový buddhista do morku kostí.

Mister ani Thomas se ještě nevrátili. Snažil jsem se na to příliš nemyslet. Když jsem Mistera našel, patřil jen sám sobě. Pořád se rád toulá. Postará se o sebe. Thomas kromě několika posledních měsíců svého života přežil i beze mě. I on se o sebe postará.

Ani o jednoho z nich jsem si nemusel dělat starosti, no ne?

No jo.

Zrušil jsem ochrany, kouzla, která můj domov chránila před různými nadpřirozenými vetřelci, a spolu s Mousem jsme vklouzli dovnitř. Trochu jsem přiložil do krbu a Mouse se před ním s vděčným zafuněním svalil. Pak jsem shodil kabát, popadl jsem silný flanelový plášť, colu a zamířil jsem dolů.

Bydlím v suterénu, ale pod kobercem mám poklop a pod ním jsou skládací dřevěné schůdky vedoucí do sklepní laboratoře. Celý rok je tam zima, proto nosím silný plášť. Trochu to kazí romantiku a čarodějné mystično, ale aspoň mi není zima.

„Bobe," řekl jsem, když jsem scházel do černočerné tmy. „Nažhav paměť. Mám práci."

První světýlka, která v místnosti zablikala, měla barvu i velikost plamene svíčky. Zářila z očních důlků lebky. Pomalu jasněla, až jsem viděl celou polici, na které lebka ležela. Polici tvořilo jedno prkno, byla plná svíček, románů, spousty drobností a vévodila jí vybělená lidská lebka.

„Konečně," zabručela lebka. „Nepotřebovals mě už pár týdnů."

„Začíná sezóna. Za ty roky se z Halloweenu stává rutina. Nemusím se tě ptát, když už znám odpovědi."

„Kdybys byl opravdu tak chytrý, nepotřeboval bys mě teď."

„To je pravda." Vyndal jsem z kapsy pláště krabičku kuchyňských zápalek a začal jsem zapalovat svíčky. Nejdřív ty na dlouhém plechovém stole uprostřed místnosti. „Ty jsi duch vědění, kdežto já pouhý člověk."

„Správně," protáhl Bob. „Je ti dobře, Harry?"

Pokračoval jsem v zapalování svíček na policích z bílého drátu a poncích u tří stěn kolem plechového stolu. Poličky přetékaly plastovými kelímky, hrnky, plechovkami od kávy, sáčky, krabičkami, pikslami, fiólami, lahvičkami

a všemi možnými drobnými obaly, jaké si dokážete představit. Byly plné věcí tak obyčejných, jako jsou textilní vlákna, i tak prazvláštních jako inkoust chobotnice. Na policích jsem měl i několik set kilo knih a zápisníků. Některé byly vzorně urovnané, jiné pohozené tam, kde jsem je upustil. V laboratoři jsem už nějakou dobu nebyl a skřítky sem také nepouštím, takže na všem už byla vrstvička prachu.

„Proč se ptáš?"

„No," navázal Bob obezřetně, „skládáš mi poklony a to není nikdy dobré. A navíc zapaluješ všechny svíčky sirkami."

„No a?"

„Mohl bys svíčky zapálit tím jednoduchým kouzlem, které sis vymyslel. A kvůli popálené ruce ti stále padá krabička. Proto jsi už vyškrtal sedm sirek."

Klopýtl jsem a krabička mi zase vypadla z nemotorných prstů v rukavici.

„Osm," řekl.

Potlačil jsem zavrčení, škrtl jsem další zápalkou, ale tak silně, že jsem ji zlomil.

„Devět," řekl Bob.

„Sklapni."

„Jasně, šéfe. V klapání jsem nejlepší." Zapálil jsem pár posledních svíček a Bob pokračoval: „Sešel jsi dolů proto, abych ti pomohl s výrobou nové plamenné hole?"

„Ne, Bobe. Mám jen jednu ruku. Jednou rukou nemůžu vyřezávat."

„Můžeš použít svěrák," navrhl.

„Nejsem připravený." Zmrzačené prsty pálily a cítil jsem v nich cukání. „Prostě… nejsem."

„Měl bys být," opáčil Bob. „Je to jen otázka času, než se objeví nějaká potvora a…"

Zpražil jsem lebku pohledem.

„No dobře, dobře.“ Kdyby měla lebka ruce, nejspíš by je zvedla na znamení, že se vzdává. „Chceš tedy říct, že stále nedokážeš použít plamennou magii.“

„Zatraceně,“ povzdechl jsem si. „Proto používám sirky namísto svíčkového kouzla. A nemám čas zabývat se novou plamennou holí. Nehoří to. Málokdy během dne potřebuju něco vyhodit do vzduchu nebo spálit na popel.“

„Necítíš vlhko, Harry? Nevidíš pyramidy?“

Zamrkal jsem. „Co?“

„Země volá Dresdena. Stojíš po kolena v Nilu.“

Hodil jsem po lebce krabičku sirek. Lhostejně se od ní odrazila a zbývající zápalky se rozlétly po podlaze. „Šetři si tu psychoanalýzu pro sebe,“ zavrčel jsem. „Čeká nás práce.“

„Jo, máš pravdu, Harry. Co já vůbec vím?“

Zamračil jsem se na Boba a přitáhl jsem si židli ke stolu. Vyndal jsem tužku a zápisník. „Naše dnešní otázka zní, co víš o jakémsi Slovu Kemmlerově?“

Bob mlaskl, což bylo zvlášť působivé, protože mu k tomu chyběl jazyk a sliny. Ale možná ho přeceňuji. I když dokáže říct B, třebaže nemá rty. „Můžeš mi dát nějaký výchozí bod?“

„Nevím to jistě. Ale něco mi říká, že by to mohlo mít něco společného s nekromancií.“

Bob hvízdl. „Doufám, že ne.“

„Proč?“

„Protože ten Kemmler byl šílený magor. Vážně. Byl nemocný, Harry. Zlý.“

To mě upoutalo. Bob lebka je vzdušný duch, bytost, která existuje ve světě vědění bez morálky. V konfliktu dobra a zla měl trochu zmatek, proto měl jen velice mlhavou představu, kde je hranice mezi nimi. Jestli si tedy Bob o někom myslel, že je zlý… Kemmler musel opravdu výrazně vybočovat.

„Co udělal? Proč byl tak zlý?“

„Nejvíc ho proslavila první světová válka.“

„To je všechno?“

„V podstatě. Bylo to skoro sto padesát let práce a on měl prsty prakticky ve všem. Zmizel po skončení konfliktů a objevil se až během druhé světové války, kdy začal zavádět masové hroby. Běsnil ve východní Evropě, tam to i bez jeho pomoci bylo strašlivé. Nikdo neví, kolik lidí vlastně zabil.“

„Kristepane! Proč dělal takové věci?“

„Odhad? Byl abnormálně šílený. Navíc zlý.“

„Říkáš ‚byl‘. Minulý čas?“

„Přesně. Po tom, co udělal, ho v roce 1961 Bílá rada dopadla a dala mu to sežrat.“

„Myslíš Strážce?“

„Myslím Bílou radu. Merlina, celou Starší radu, drsné komando z Archangelsku, Strážce a všechny čaroděje a spojence čarodějů, na které se dalo aspoň trochu spolehnout.“

Zamrkal jsem. „To všechno kvůli jednomu člověku?“

„Pokud jde o výše zmíněného běsa, Harry, byl to nekromant. Vládl nad mrtvými. Obcoval s démony, byl kamarád se všemi upírskými dvory, s každou zrůdou v Evropě a s těmi nejodpornějšími zrůdami z nadpřirozeného světa. A navíc měl svůj kádr malých Kemmlerů, kteří mu pomáhali. Učedníky. A rabiáty všeho druhu.“

„Zatraceně.“

„Nepochybně byl zatracený,“ opáčil Bob. „Zabili ho opravdu dobře. Mockrát. Když ho Strážci sprovodili ze světa počátkem devatenáctého století, objevil se znovu, tak si podruhé dali sakra pozor. Dobře, že už tu ten psychotik není.“

Zamrkal jsem. „Tys ho znal?“

„Já ti to neřekl?“ otázal se Bob. „Vlastnil mě asi čtyřicet let.“

„Tys pracoval pro toho netvora?“

„Dělám, co dělám,“ odpověděl Bob povýšeně.

„Jak tě tedy dostal Justin?“

„Justin DuMorne byl v době posledního Kemmlerova zápasu Strážcem, Harry. Vytáhl mě z doutnajících trosek jeho laboratoře. Podobně jako tys mě vytáhl z doutnajících trosek laboratoře Justinovy, když jsi ho zabil. Kruh života. Jako ta píseň od Eltona Johna.“

Bylo mi víc než jen trochu zima. Kousl jsem se do rtu a položil jsem tužku. Měl jsem pocit, že o další konverzaci nechci mít písemný záznam. „Tak co je to Slovo Kemmlerovo, Bobe?“

„Nemám zdání.“

Zpražil jsem ho pohledem. „Jak to, že nemáš zdání? Myslel jsem, žes byl jeho lebečním Pátkem.“

„No jo,“ opáčil Bob a jeho oční světélka se neklidně zatřepetala. „Moc si z toho období nepamatuju.“

Trpce jsem se zasmál. „Bobe, ty přece nikdy nic nezapomeneš.“

„Ne,“ hlesl Bob přiškrceným hláskem. „Pokud sám nechci, Harry.“

Zamračil jsem se a zhluboka jsem se nadechl. „Takže říkáš, žes úmyslně zapomněl na věci týkající se Kemmlera?“

„Nebo jsem byl přinucený. Hm, Harry, můžu ven? Jen po laboratoři. Dokud si budeme povídat.“

Několikrát jsem zamrkal. Bob byl v lepším případě samá kulišárna. Ven jsem ho pouštěl jen tehdy, když jsem potřeboval získat specifické informace. A i když mě často přemlouval, abych ho pustil za nějakou jeho perverzní rošťárnou, nikdy to nedělal během rozhovoru. „Jasně. Zůstaň v laboratoři a do lebky se vrať, jakmile skončíme rozhovor.“

„Dobře.“ Z očí lebky vylétl obláček zářícího prachu, jako jiskry, když hrábnete do ohně, a zamířil do protějšího rohu laboratoře. „Tak kdy začneme pracovat na nové plamenné holi?“

„Bobe, bavíme se o Slovu Kemmlerovu.“

Světélka neklidně přelétla na druhou stranu a protáhla se mezi dřevěnými schůdky jako zářící šroubovice. „Ty mluvíš o Slovu Kemmlerovu.“ Zářící obláček se natáhl a souběžně se mezi schůdky proplétal nahoru a dolů. „Já si připravuju číslo do Vegas. Hele, teď jsem DNA.“

„Mohl bys přestat blbnout? Vzpomeneš si aspoň na něco o Kemmlerovi?“

„Ano.“ Bobovi se chvěl hlas a jiskřičky se znovu přeskupily do obyčejného obláčku.

„Tak mi řekni, co víš.“

„Je to příkaz?“

Zamrkal jsem. „Musí být?“

„Neměl bys mi to přikazovat, Harry.“

„Proč?“

Světelný obláček bezcílně poskakoval po laboratoři. „Protože já jsem vědění. Ztráta vědomostí o Kemmlerovi mi vzala… veliký kus bytí. Jako kdyby ti někdo usekl ruku.“

Asi jsem mu začínal rozumět. „Bolí to.“

Světélka nejistě zavířila. „Vždycky to bolí. Ale je to ještě horší.“

„Když to bude bolet, přestanu, a jakmile domluvíme, zase zapomeneš.“

„Ale…“

„To je příkaz, Bobe. Mluv.“

Bob se zatřásl.

Byl to bizarní pohled. Světelný obláček se zachvěl jako pod nejistým dechem větru a pak se najednou posunul.

Trhnul sebou na stranu tak rychle, jako kdybych se díval s jedním okem zavřeným a pak najednou oči prohodil.

„Tak tedy Kemmler, dobře." Světýlka se usadila na opačném konci stolu a vytvořila dokonalou kouli. „Co chceš vědět, čaroději?"

Ostražitě jsem světélka pozoroval, ale zdálo se, že je všechno v pořádku. Až na to, že Bob byl najednou velice klidný. A geometrický. „Řekni mi, co je to Slovo Kemmlerovo."

Světélka šarlatově zažhnula. „Vědění. Pravda. Moc."

„Hm. Trochu konkrétněji?"

„Mistr sepsal své učení, čaroději, aby se ti, kteří přijdou po něm, z něho mohli poučit. Aby se poučili o pravé moci magie."

„Chceš říct, aby se něco naučili o nekromancii."

Bobův hlas získal pohrdavý nádech. „To, čemu ty říkáš magie, je jen snůška salónních triků v porovnání s mocí mistrova života a samotné smrti."

„To je asi věc názoru," opáčil jsem.

„Mnohem víc. Je to pravda. Pravda, která se zjeví těm, kdo ji hledají."

„Co tím myslíš?"

Zablesklo se a v obláčku rudých světélek se objevily bílé oči. Nedívaly se nijak hezky. „Mám ti ukázat začátek cesty? Smrt je tvojí součástí, Dresdene. Je vetkána do přediva tvého těla. Jsi souborem částí. Každá z nich umírá a zároveň se znovu rodí a přestavuje."

Bílé oči byly chladné. Ne chladné jako horský potok. Chladné jako hřbitovní mlha. Nic podobného jsem v životě neviděl.

Ale nemělo smysl Boba přerušovat, když konečně prozrazoval nějaké informace.

A tak úžasně zářil.

„I teď tě zdobí mrtvá tkáň. Nehty. Vlasy. Pečuješ o ně jako každý smrtelník. Vaše ženy si je zdobí. Svádějí jimi. Není třeba se bát smrti, příteli. Je to milenka, která čeká, až tě obejme. Cítíš ji, když víš, jaký je její dotek. Chladný, pozvolný, něžný."

Měl pravdu. Pod nehty a pod vlasy jsem cítil chladivé mravenčení. Na okamžik jsem myslel, že to bolí, ale pak jsem si uvědomil, že je to jen svědění v místech, kde se ta chladivá energie otírala o krev pulsující pod kůží. Nebýt krve, byl by ten chlad jen čistá, nekonečná něha.

„Přijmi trochu smrti, příteli. A ona tě povede k dalšímu. Otevři ústa."

Udělal jsem to. Už tak jsem zíral na to světlo. Bylo natolik úžasné, že si zasloužilo, aby mi trochu spadla čelist. Sotva jsem si všiml zrnka temně modrého světla, které vylétlo z jednoho oka a zamířilo k mým ústům. Chlad narůstal a zrnko mi narazilo do jazyka jako termonukleární mátový bonbón. Ledově žhnoucí, hořce spalující, sladký a…

… a špatný. Vyplivl jsem ho, couvl a zdvihl jsem ruce před obličej. Padl jsem na podlahu a tělem se mi šířila tupá malátnost.

„Pozdě!" zakrákal duch. Vznesl se, vířil kolem mě a chechtal se. „Mistr nebude rád, že ses hrabal v myšlenkách jeho služebníka."

Chlad se rozlézal, ale nebyl to čistě fyzický pocit. Snoubila se s ním nemilosrdná prázdnota, bezhvězdí a mrazení, hladově se sápalo nejenom po mém těle, ale i po mně. Cítil jsem, jak mě chapadla chladu prohmatávají, zpomalují mi srdce a úží dech.

„Víš vůbec, jak dlouho jsem na tohle čekal?" předl duch a poletoval nade mnou. „Jak dlouho jsem jen seděl a byl uzamčený ve vlastních myšlenkách? Jak dlouho jsem čekal na tuhle šanci? Konečně se tě zbavím, tupý obre."

„Bobe," zachrčel jsem. „Domluvili jsme."

Duchova šarlatová světla náhle vztekle vzplála. Táhle zařval, až se všechny police roztřásly, a já měl pocit, že se mi rozskočí hlava. Pak obláček prolétl místností a lebka ho nasála očními důlky jako nějaká pekelná výlevka.

Když i poslední zrnko mihotavého světla zmizelo v lebce, ten strašný chlad trochu povolil a já se schoulil do klubíčka. Soustředil jsem vůli a snažil se chlad úplně zahnat. Chvíli to trvalo, ale i když jsem už zase cítil prsty, děsivá prázdnota mi stále lpěla na nehtech. Po chvíli jsem se už dokázal posadit.

Tiskl jsem si kolena k bradě a byl jsem k smrti vyděšený. Vždycky jsem věděl, že Bob je nesmírně cenný a že žádný duch s tak rozsáhlým věděním nemůže být slabý. Ale nebyl jsem připravený na hrubou sílu, jíž vládl, ani na zášť, s níž to dělal. Nepředpokládal jsem, že Bob je spícím netvorem, který čeká na probuzení. Bob měl být můj přenosný kejklíř a rozumbrada.

Božínku, ani nevím, kdy jsem naposledy stál proti démonovi s tak hrubou psychickou silou. Kdybych byl jen o vteřinu pomalejší nebo, k čertu, zapomněl na podmínku, která Boba vrátila zpět do lebky a znovu odstranila temné vzpomínky, byl bych už mrtvý. Možná mrtvý, a ještě něco navíc.

A byla by to jen moje vlastní hloupá chyba.

„Harry?" ozval se Bob.

Trhl jsem sebou a tiše jsem zasténal. Pak jsem se trochu sebral a podíval jsem se na lebku. Spočívala na své polici a její zlatooranžová oční světla měla zase svoji barvu. „Uf. Ahoj."

„Máš modré rty," zašeptal Bob.

„Jo."

„Co se stalo?"

„Trochu se tu ochladilo."

„Já."

„Jo."

„Promiň, Harry. Snažil jsem se ti to vysvětlit."

„Já vím. Nedošlo mi to."

„Kemmler byl zlý, Harry. Překroutil moji podstatu. Zničil jsem většinu svých vzpomínek na období s ním a uzamkl jsem ty, které jsem zničit nemohl. Protože jsem nechtěl být takový."

„Nebudeš," opáčil jsem polohlasem. „Teď mě poslouchej, Bobe. Přikazuji ti, abys ty vzpomínky už nikdy neobnovoval. Nikdy je nevyvolávej. Nesmíš uposlechnout žádný příkaz k jejich vyvolání. Od téhle chvíle jsou u ledu. Rozumíš?"

„Když to udělám, Harry, nebudu ti už moc užitečný," namítl opatrně. „Budeš na to sám."

„To nech na mně. Je to příkaz, Bobe."

Lebka vydechla úlevou. „Díky, Harry."

„To nestojí za řeč. Doslova."

„Dobře."

„Tak fajn. Pokračujeme. Vzpomeneš si na nějaké obecné informace o Kemmlerovi?"

„Nic, co bys nenašel i jinde. Ale obecné vědomosti jsem o něm získal, když byl Justin u Strážců."

„Tak dobře. Když jsem se zeptal, co je to Slovo Kemmlerovo, řekls, vlastně tvé druhé já řeklo, že Kemmler sepsal své učení. Došlo mi tedy, že je to kniha."

„Zřejmě," souhlasil Bob. „Podle záznamů Rady sepsal Kemmler tři knihy: Krev Kemmlerova, Mysl Kemmlerova a Srdce Kemmlerovo."

„Vydal je?"

„Vlastním nákladem. Šířil je po Evropě."

„A důsledek?"

„Až příliš mnoho druhořadých čarodějů se dostalo k nekromancii."

Přikývl jsem. „Co se dělo dál?"

„Strážci spustili svoji vlastní rozsáhlou verzi 451 stupňů Fahrenheita. Zhruba dvacet let vyhledávali a ničili výtisky. Předpokládají, že našli všechny."

Hvízdl jsem. „Takže jestli je Slovo Kemmlerovo čtvrtým rukopisem…?"

„Tak je zle."

„Proč?"

„Protože někteří Kemmlerovi učedníci ze sítě Bílé rady vyklouzli. Jsou stále tady. Pokud se dostanou k další dávce lekcí nekromancie, umocní to jejich talent. Mohou ho pak použít k opravdu příšerným věcem."

„Jsou to čarodějové?"

„Ano, černokněžníci."

„Kolik jich je?"

„Nanejvýš čtyři pět, ale informace Strážců jsou kusé."

„To vypadá, že by si s tím Strážci měli poradit."

„Pokud ovšem čtvrtá kniha neobsahuje zbytek toho, co je chtěl Kemmler naučit," poznamenal Bob. „V tom případě by nám tu pak běhali nejmíň čtyři Kemmlerové."

„Do pytle." Dopadl jsem svým unaveným zadkem zpět na židli a zamnul jsem si čelo. „A nebude to náhoda, že máme Halloween za dveřmi."

„Čas, kdy je hranice mezi světem smrtelníků a duchů nejslabší," pravil Bob.

„Jako tehdy, když ten parchant Noční můra pronásledoval moje přátele." Zadíval jsem se na Boba. „Ale aby to dokázal, musel hranice oslabit ještě víc. On a Bianca trýznili duchy, aby hranice co nejvíc narušili. Musí to být duch, aby způsobil turbulence potřebné k veliké magii?"

„Ne. Ale je to jeden způsob. Jinak musíš použít určité rituály a oběti."

„Myslíš vraždy."

„Přesně tak."

Zamračil jsem se a přikývl jsem. „Musejí napřed vynaložit určitou energii, aby dali věci do pohybu a mohli začít velké nekromantické dílo. Jako když se na skokanském prkně rozhoupáš předtím, než skočíš."

„Trefný, i když poněkud hrubý aforismus," poznamenal Bob. „Pokud chceš provozovat nekromancii na Kemmlerově úrovni, musíš se trochu připravit. Dokonce i o Halloweenu." Povzdechl si. „Ale nijak zvlášť ti to nepomůže."

Vstal jsem a zamířil jsem ke schůdkům. „Pomůže mi to víc, než si myslíš. Zažiješ nová dobrodružství."

Oční světýlka lebky se rozzářila. „Vážně? Tedy, určitě. Ale proč?"

„Protože pokud se někdo chystá na veliké zlé kouzlo, nechal po sobě těla. Jestli to tak je, mám místo, odkud je můžu sledovat a zjistit, co se děje."

„Kam jdeš, Harry?" zavolal za mnou Bob, když jsem vyšel z laboratoře.

Strčil jsem hlavu zpátky. „Do márnice."

Čtvrtá kapitola

Chicago má uhozenou márnici. Už se jí nesmí říkat márnice, protože teď je to Forenzní institut. Ani ji nevede koroner, protože teď se jmenuje soudní lékař. Nachází se na West Harrison Street, v hogofogo průmyslovém parku, který se specializuje na různé biotechnologie. Je hezká. Kolem jsou udržované trávníky, pěkně zastřižené stromy a keře, je odtamtud krásný výhled na siluetu města a je to blízko na dálnici.

Márnice je nehorázně veliká. Ale také velice tichá. Bez ohledu na okolní úpravu a antiseptická pojmenování je to stále místo, kam vozí mrtvoly, aby se v nich šťourali a rozřezávali je.

Modrého brouka jsem nechal na parkovišti vedlejšího komplexu. Márnice má víc než průměrný bezpečnostní systém a já nechtěl, aby o mně věděli zbytečně dopředu. Vzal jsem ze zadního sedadla úplatek a zamířil jsem ke dveřím kanceláře soudního lékaře. Zaklepal jsem a zamával jsem zalaminovanou kartičkou, kterou jsem dostal od policie. Díky ní vypadám jako oficiální policejní úředník. Dveře zabzučely. Vešel jsem dovnitř a pokývl urostlému strážnému, který seděl stranou u obyčejného stolu a četl časopis.

„Ahoj, Phile."

„Dobrej večír, Dresdene. Jdeš oficiálně?"

Zvedl jsem dřevěnou krabici napěchovanou pivem z McAnallyho minipivovaru. „Neoficiálně. Tohle je taky neoficiální."

„Hosana," protáhl Phil. „Miluju neoficiální pivo." Hodil si nohy zpět na stůl a znovu otevřel časopis. Postavil jsem

krabici vedle stolu, aby ji nebylo ode dveří vidět. „Jak to, že jsem o tom baru nikdy neslyšel?“

„Je to jenom místní hospůdka,“ opáčil jsem. Už jsem mu neřekl, že zásobuje nadpřirozené společenstvo a rozhodně se nesnaží přitahovat pozornost.

„Někdy mě tam musíš vzít.“

„Určitě. Je tady?“

„V pitevně,“ opáčil a sáhl po jednom pivu. Palcem je otevřel a s pohledem upřeným do časopisu si pořádně přihnul. „Ááách, víš, kdyby někdo přišel támhle těmi dveřmi, řekl bych mu, ať si pohne, než někdo přijede,“ poznamenal filosoficky.

„Padám,“ řekl jsem a už jsem spěchal do chodeb za foyer.

V márnici, tedy vlastně ve Forenzním institutu, je několik piteven, chtěl jsem říct vyšetřovacích místností. Ale věděl jsem, že člověk, kterého hledám, bude v té nejmenší a nejvzdálenější od vchodu.

Waldo Butters, kromě toho, že měl tu smůlu a narodil se rodičům, kteří mu nedokázali vybrat přiměřeně mužné jméno, byl také poznamenaný smyslem pro poctivost, čestnost a morální odvahou. A to v takové míře, že podle toho i jednal. Když vyšetřoval těla tvorů, které jsem spálil téměř na brikety, popsal je ve své zprávě jako „humanoidní, ale zcela jistě ne lidská“.

To byl úplně postačující popis zbytků několika netopýřích upírů Rudého dvora, ale protože všichni vědí, že neexistuje nic jako „humanoidní, ale zcela jistě ne lidské“, a protože to byla naprosto zjevně lidská těla strašlivě zdeformovaná žárem, skončil Butters na devadesát dní na psychiatrii. Poté musel vybojovat právní bitvu jen proto, aby si udržel zaměstnání. Jeho nadřízení ho chtěli uklidit, proto mu dali tu nejhorší práci, na kterou přišli. Ale Butters se nedal a většinou si bral noční a víkendové směny.